

РЕШЕНИЕ

№ 6047

гр. София, 28.12.2011 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19 състав, в публично заседание на 07.12.2011 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **1090** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 172, ал. 4 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/, във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба В. Н. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 25 срещу Заповед № 91082/25.06.2007 г. на Заместник-Началника на отдел „Пътна Полиция” при СДВР, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - изземване на свидетелството за управление на МПС на основание чл. 171, т. 4, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

В жалбата, от съда се иска да отмени оспорената заповед като незаконосъобразна – издадена при липсата на материално-правни предпоставки и съществени нарушения на административно-производствените правила. Твърди се, че процесните НП, с които на Д. са наложени административни наказания „глоба” и са отнети контролни точки, съгласно изискванията на Наредба I-139/2002 г. /отм./ за извършени нарушения на ЗДвП, не са били връчени на сочения за нарушител по съответния ред, поради което те не са влезли сила. Това обстоятелство лишава административния орган от възможността да упражни правомощията си. Инвокирани са и доводи за нищожност на заповедта.

В проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорваният, чрез адвокат Д., поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата – Заместник-Началника на Отдел „Пътна Полиция” – СДВР, чрез пълномощника си юрисконсулт М., оспорва жалбата като неоснователна и моли процесният акт да бъде оставен в сила, като законосъобразен.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след като взе предвид наведените в жалбата и в открито заседание доводи, изразеното становище на ответника по жалбата и се запозна с приетите по делото доказателства, намира за установено следното:

Между страните не се спори, че В. Н. Д. е правоспособен водач на МПС и притежава свидетелство за управление на МПС №[ЕИК], категории „В” и „М”.

С наказателно постановление № 84930/02.08.2004 г. /л. 9/, издадено от Зам. Началник на отдел „Пътна полиция” при СДВР, на Д. са наложени две административни наказания „глоба” в размер на 20 и 30 лева и на основание Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. /отм./ на Министъра на Вътрешните Работи са му отнети 16 контролни точки. Постановлението, видно от положения в графа „разписка” подпис е връчено лично на сочения за нарушител на 13.09.2004 г.

С наказателно постановление № 91082/30.08.2005 г. /л. 13/, издадено от Началник на Административно-наказателна дейност при отдел „Пътна полиция” при СДВР, на Д. е наложено административно наказание „глоба” в размер на 70 лева и на основание Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. /отм./ на Министъра на Вътрешните Работи са му отнети 16 контролни точки. Постановлението, видно от положения в графа „разписка” подпис е връчен лично на сочения за нарушител на 15.09.2005 г. Постановлението е обжалвано пред СРС и с решение от 21.03.2007 г. /л. 11-12/ на съда е потвърдено.

С наказателно постановление № 4312/24.09.2003 г. /л. 32/, издадено от Началник на сектор „Пътна полиция” при ОД на МВР, [населено място], на Д. е наложено административно наказание „глоба” в размер на по 50 лева и на основание Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. /отм./ на Министъра на Вътрешните Работи са му отнети общо 10 контролни точки. Постановлението, видно от положения в графа „разписка” подпис е връчен лично на сочения за нарушител на 21.11.2003 г.

Видно от Заповед № Из - 85 от 18.04.2001 г. /л. 14/, Министърът на Вътрешните Работи е упълномощил началниците на структурни звена „Пътна полиция” при СДВР да налагат принудителни административни мерки по чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

По искане пълномощника на оспорващия, на основание чл. 193, ал. 1 от ГПК, във връзка с чл.144 от АПК, е открито производство по оспорване на посочените по-горе наказателни постановления, досежно тяхната истинност, по отношение на положения в графа „разписка” саморъчен подпис, удостоверяващ връчването им на сочения за нарушител. Ответникът е заявил, че ще се ползва от тези доказателства. Съдът е допуснал изслушване на съдебно-почеркова експертиза, чието заключение е приобщено събрания по делото доказателствен материал.

Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав, след преценка на събраните по делото доказателства по отделно и в съвкупност и съобразявайки доводите на страните, приема от правна страна следното:

По допустимостта на жалбата: Оспорената заповед е връчена на В. Д. лично на 06.01.2011 г., видно от саморъчно написания текст, върху приложения към административната преписка екземпляр. Жалбата е подадена чрез административния орган на 18.01.2011 г. /вх. № Я 1752/, т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК. Съдът е сезиран от надлежна страна – адресат на заповедта – срещу акт, с който се засягат нейни законни права и интереси и следователно подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

Разгледана по същество, тя е неоснователна.

Съгласно разпоредбата на чл. 157, ал. 1 от ЗДвП и Наредба № I-139 от 16.09.2002 г. за определяне на първоначалния максимален размер на контролните точки на водач на моторно превозно средство и нарушенията, за които се отнемат, издадена от министъра на вътрешните работи – отм. /наричана по-надолу за краткост Наредбата/, са въведени т.нар. „контролни точки” като средство за отчитане на установени нарушения. Отнемането им, не се налага самостоятелно като административно наказание или принудителна административна мярка, т.е. те са с друга правна същност. Отнемането на контролни точки е фактическо действие с контролно-отчетен характер, което изпълнява предупредителна /по отношение на водачите/ и информационно-статистическа /за контролните органи/ функция. Контролни точки се отнемат само въз основа на влязло в сила наказателно постановление, а единствена възможност за евентуалното им възстановяване е неговото успешно обжалване и отмяна на наложеното наказание. Предвид разпоредбата на чл. 5, ал. 2 от Наредбата, при отнемане на контролни точки съответният административен орган действа в условията на обвързана компетентност, като поведението му се предопределя от факта на налагане на наказание за извършеното нарушение.

Съгласно разпоредбата на чл. 2 от Наредбата, първоначалният максимален размер на контролните точки за отчет на извършваните нарушения на правилата за движение по пътищата от водачите на моторни превозни средства е 39. Такъв е бил и броят на контролните точки, притежавани от оспорващия Д. към момента на издаването на контролен талон към свидетелството му за управление №[ЕИК], категории „В” и „М”.

В чл. 3 от Наредбата са посочени нарушенията на ЗДвП, при извършването, на които на водачите на МПС се отнемат контролни точки с влязло в сила наказателно постановление, като броят на отнетите, възстановените и оставащите контролни точки за всеки водач на моторно превозно средство се водят на отчет от службата за отчет на водачите на моторни превозни средства при областните дирекции „Полиция”. Съгласно нормата на чл. 157, ал. 4 от ЗДвП, водач, на когото са отнети всички контролни точки, губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи, а ако не изпълни това си задължение компетентния орган, може да наложи принудителна административна мярка - изземване на свидетелството за управление. В разглеждания случай, видно от приложените и приети по делото доказателства – наказателни постановления № 4312/24.09.2003 г., № 91082/30.08.2005 г. и № 84930/02.08.2004 г., на В. Д. са налагани административни наказания по ЗДвП, като за първи път са отнети контролни точки с НП № 4312/24.09.2003 г. Общият брой на отнетите контролни точки с петте наказателни постановления е 42, при максимален брой 39.

Жалбоподателят твърди, че процесните наказателни постановления не са му били връчвани, съгласно изискванията на чл. 58 от ЗАНН, като в тази връзка, по искане на пълномощника му е открито производство по оспорване на тези документи, по отношение на автентичността на положения в графа „разписка” саморъчен подпис, удостоверяващ надлежното им връчване на сочения за нарушител. В тази връзка е допуснато изслушване на съдебно-почеркова експертиза, чието заключение е прието без оспорване като доказателство по делото. Вещото лице е извършило съответните действия, изискващи изготвянето на заключението, снемайки почерков материал от оспорващия и сравнявайки него и други безспорни образци с процесните подписи. Заключението на експерта е, че подписите, в графа „разписка” на наказателни № 4312/24.09.2003 г., № 91082/30.08.2005 г. и № 84930/02.08.2004 г. не са положени от В.

Д..

Заклучението на вещото лице – експерт-криминалист е мотивирано, обосновано и пълно, поради което следва да бъде кредитирано в цялост. От него се налага единствено възможния извод, а именно, че процесните НП не са връчвани по установения в чл. 58 от ЗАНН ред на сочения на нарушител.

От това обстоятелство не следва, че визираните наказателни постановления не са влезли в сила. Независимо, че НП № 91082/30.08.2005 г. не е връчено надлежно, то е било обжалвано по съдебен ред и видно от приетото по делото решение на СРС-НК, 99 състав, постановено по наказателно от административен характер дело № 11566/2005 г., същото е потвърдено. Решението е влязло в сила на 19.05.2007 г. Във връзка с този факт, следва да се приеме, че НП № 91082/30.08.2005 г. е влязло в законна сила и по отношение на наложеното административно наказание и по отношение на отнемането на контролните точки.

Наказателни постановления № 4312/24.09.2003 г. и № 84930/02.08.2004 г., според настоящия състав на съда, също са влезли в сила. Това е така, защото според разпоредбата на чл. 189, ал. 13 /предишна ал. 5/ от ЗДвП, наказателните постановления, с които е наложено наказание глоба в размер до 50 лева, включително, са окончателни и не подлежат на обжалване. Независимо от факта, че посочените актове са издадени преди измененията в чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, ДВ бр. 51/26.06.2007 г., визираната норма е с процесуален характер и се отнася за всички неоспорени по съдебен ред, до влизането ѝ в сила наказателни постановления, с които е наложено административно наказание „глоба” до 50 лева. Възраженията във връзка със законосъобразността на наказателните постановления, вкл. и по допуснати съществени нарушения на процесуалните правила при връчването му, не са предмет на настоящия съдебен контрол за законосъобразност на конкретната обжалвана заповед. Те биха били относими в другото производство по чл. 59 от ЗАНН. След като няма данни, че НП № 4312/24.09.2003 г. и № 84930/02.08.2004 г., са били оспорени пред съда преди влизането в сила на нормата на чл. 189, ал. 5 от ЗДвП, както НП № 91082/30.08.2005 г., то следва да се приеме, че те са влезли в сила. В този смисъл е и практиката на ВАС /Решение № 4901 от 9.05.2006 г. на ВАС по административно дело № 11968/2005 г., V отделение, Решение № 14608 от 29.12.2008 г. на ВАС по административно дело № 11357/2008 г., VII отделение и др./.

За извършените нарушения оспорващият е бил санкциониран с влезли в сила наказателни постановления, с които се му били отнети всички 39 контролни точки. При това положение, съгласно правилото на чл. 157, ал. 4 от ЗДП водачът губи придобитата правоспособност и е длъжен да върне свидетелството за управление в съответната служба на Министерството на вътрешните работи. Неизпълнението на това задължение дава право на административния орган да наложи ПАМ по реда на чл. 171, ал. 1, т. 4 от ЗДП и да изземе свидетелството за правоуправление.

Лишени от правна опора са твърденията, че оспорения акт е нищожен. От описаната по-горе заповед се установява компетентността на издалото я длъжностно лице.

При издаването на оспорената заповед не са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила. Постановяването ѝ е извършено от компетентен орган, в предвидената форма и в съответствие с материално-правните разпоредби и целта на закона, поради което следва да бъде оставена в сила, а жалбата да се отхвърли като неоснователна.

Предвид на факта, че ответникът по оспорването не е поискал присъждане на разноски, на същия такива не се дължат.

Във връзка с откритото производство по оспорване на НП № 4312/24.09.2003 г. и № 84930/02.08.2004 г. и № 91082/30.08.2005 г., съдът следваше да се произнесе с определение, на основание чл. 194, ал. 2 от ГПК, дали признава оспорените документи за неистински или че оспорването не е доказано. По силата на ал. 3 от същата разпоредба, това може да стане и с решението по делото.

Водим от горното и на основание чл. 194, ал. 3 от ГПК, във връзка с чл. 144 от АПК и чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК, Административен Съд С. - град, I отделение, 19 състав,

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ, като неоснователна жалбата на В. Н. Д. със съдебен адрес: [населено място], [улица], вх. А, ап. 25 срещу Заповед № 91082/25.06.2007 г. на Заместник-Началника на отдел „Пътна Полиция” при СДВР, с която на оспорвания е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ - изземване на свидетелството за управление на МПС на основание чл. 171, т. 4, във връзка с чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

ПРИЗНАВА за неистински наказателни постановления № 4312/24.09.2003 г. № 91082/30.08.2005 г. и № 84930/02.08.2004 г., в частта, в която в графа „разписка” е положен подпис, удостоверяващ връчването им на сочения за нарушител.

ИЗКЛЮЧВА наказателни постановления № 4312/24.09.2003 г. № 91082/30.08.2005 г. и № 84930/02.08.2004 г., в оспорените части от доказателствата по делото.

ПРЕПИС от настоящето решение да се изпрати на Софийска Районна Прокуратура.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния Административен Съд на Р. Б. - тричленен състав.